

Lövétei Lázár László

Szervraktár

„elsorolja
testének
kimeríthetetlen gazdagságát

a máj kopár hegyeit
az étkek fehér szurdokait
a tüdők zúgó ereit
az izmok édes halmait
az epe és vér tavait s hullámzásait
a csontok hideg szelét
az emlékezet sója felett”
[Zbigniew Herbert – Weöres Sándor:
Apollo és Marsyas]

BEVEZETÉS: 1,1-3

1¹ Ezek annak a könyvnek az igéi, melyeket László, Lőrinc fia – ő Dénesnek volt a fia, ő meg Dánielnek volt a fia, ő meg Ferencnek volt a fia, ő meg Mihálynak volt a fia – sugalmazott² a halála utáni esztendőben fiának, II. Lászlónak itt, Székelyföldön, az Olt vize mellett,³ Mindszent havának hetedik napján, abban az időben, amikor még javában dúlt az orosz–ukrán háború.

EISENHOWER: 18,1-7

18¹ „Földi angyal” vagy „mennyei ember” – hol így, hol úgy becézi Pázmány bíboros Szent Pált,² ne tudd meg, fiam, milyen vérre menő vitákat folytatnak, pedig elvileg egy platformon vannak, valóságos kétszemélyes színódus, nem értem, mire jó ez a szórszálhasogatás,³ ebből is látszik, hogy még mindig félkész állapotban van a teremtés, sajnos, muszáj hallgatni őket, pedig szerintem már az Úr is unja, én mindenesetre halálosan unom,⁴ mint a román hadseregben a párt-határozatok felolvasását a kötelező tanórákon, szerettem Dobrudzsát, pedig teljesen más, mint a mi Székelyföldünk, ha gondolod, erről is beszélhetsz anyáddal, ő is meglátogatott volt

katonáéknál, ⁵ látom innét fentről, hogy jó alaposan átépítették egykori laktanyánkat, ma már teljes gőzzel üzemel az amerikai támaszpont Mihail Kogălniceanun, ⁶ hogy várták nagyapádék az angolszászokat!, nyilván teljesen hiába, vicces kedvű székelyek el is keresztelték Eisenhowert „Ejszen haver”-nek, ⁷ Isten bocsássa meg nekem, de jó helyen van ő is a pokol fenekén.

MÓMOSZ: 19,1-7

19 ¹Maradva még a viccnél: tudnod kell, fiam, hogy az ún. „pogány istenek” közül egyedül a viccfelelőst, Mómoszt túri meg maga mellett az Úr, ² a saját fülemmel hallottam, amikor a fickó szó szerint Prométheusznak nevezte Istent: ³ „Ő is embert teremtett az agyagból, mint Te – mondta Istennek –, de mindketten elbasztátok: az embernek kívül kéne viselnie a szívét, hogy mindenki láthassa, jó-e vagy gonosz”, ⁴ egy végtelen pillanatra megfagyott a mennyei levegő, de aztán Isten elnevette magát: ⁵ „Akkor lesz kész a teremtés – mondta –, amikor majd az ember kívül viseli a szívét”, ⁶ nagyon egyet tudok érteni az ötlettel, kár, hogy erről is lekéstem, ha kívül lett volna a szívem, hátha jobban tudtam volna figyelni rá, ⁷ tudom, hogy még mindig fáj neked apád halála, fiam, de nézd már meg végre a kórházi zárójelentést, hogy tényleg a szívem vitt-e a sírba...

MAG LAJOS BÁCSI: 20,1-5

20 ¹ És hogy mennyi mindent tanul az Úr Mómosztól, arra Mag Lajos bácsi esete a legjobb példa: ² meséltem volt, hogy ez a szegény falubolondja nagyapádéknál kosztozott: „Ő, bárcsak a Jóisten egy kicsi esőt adna!” – sóhajtozott nagyanyád a ’46-os szárazság idején, ³ „Az időjárást nem az Isten hordozza: azt az ájer hordozza” – dohogott az okostojás Mag Lajos bácsi, ⁴ nos, amikor meghalt, Isten megtette Főmeteorológusnak:

*ő rázza a földet,
ő fújja a szellőt,*

ő küldi a záport stb.,

⁵ ha tehát elveri az eső félszáraz szénádat
a kertben, ne Istent szidd, hanem nyugodj meg
Mag Lajos bácsi akaratában, fiam.

Gerevich András

Integet a versből

Nem tudom, ér-e valamit ez a vers,
talán csak azért írom, hogy jelezzem,
még élek, még írogatok. Az ott a nevem:
a cím felett, a vers tetején: az én vagyok.
És nem, nem lettem sikeres filmrendező
Londonban, sem életművész New Yorkban,
nincs Hawaii szigetén nyaralóm.
Évek óta Budapesten élek, csendesesen.
Keveset írok, hiányzik a saját idő,
amikor teljesen elnyel egy szöveg,
bennem magára talál és legépelem.
Ülök az íróasztalnál az ablak előtt,
a kertben cinegék ugrálnak a fákon,
nézem a képernyőt és a billentyűzetet,
de a hangomat már ritkán hallom,
nem is tudom, van-e még saját hangom,
nem tudom, mi szólal meg a versben,
vagy milyen hangon szól, ha szól.
Inkább csak halkán integetek a versből:
sziasztok, ez itt felül a nevem,
ha még az enyéim, és nem csak szavak,
és ha ennél többet talán nem is ér,
betűkkel legózzom és szöveget építek.
Beköszönök, helló, talán elmosolyodsz.
Lapozol, olvasol, sokféle hangot hallasz,
és elnyelnek a szövegek. Végül elfelejtesz,
ahogy elfelejtem majd én is ezt a verset,
amiből hosszú karral integettem neked,
mint kifakult, elvesztett balatoni fotóról,
jelezve, hogy még élek, még itt vagyok,
kedves *Alföld*-olvasók, sziasztok!